

Somoskői Beáta

Járdakockák

Megérint – és köszön.
 Sikamló szép alakkal
 vág belém, arcát tolja
 az arcomba. Haja
 sötét, leng. Szitáló,
 fény-sávós délután.
 Megtart – és bocsát,
 zaklatva hátranéztek.
 Hazaérek. Önzön-
 nemzön foganó,
 könnyelmű kísértet.
 Égő, halkuló a romlás.
 Nem vagyok más csak
 megadás egyenletes
 csendje. Tikkasztó
 nappali összeborulás.
 Éveim felett föld, te a
 mag, nincs más
 szabadulás, csak a
 végső kibomlás.

Zalán Tibor

Szabálytalan szonett Jónás Tamásnak

avagy az egyharmad negyvenkettő

Merj bátor lenni úgy hogy gyáva
 vagy Akkor is ha az éjben hollók
 villámlanak s a szélben csattog
 a szíved és a sötétben sötét
 hajad Ha bánatanak mert bánatanak
 bár leginkább te bántod magad ne
 védekezz Szelíden legyints ezekre
 Hűvös kéz hull majd könnyes kezedre
 ha lesz időd s erőd kívárni míg
 odaér s nem öl meg előbb a
 kályhátlan tél Embernek lenni
 könnyű maradni nehéz Űvegből
 iszod a bort elér a hajnal
 Magányos nádszál kettesben magaddal